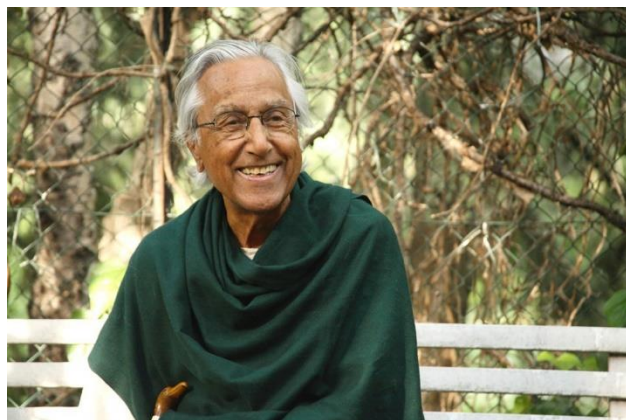

VII NIT DELS ANIMADORS I ANIMADORES DE LA FE 2023

“Silenci, Natura i Diàleg”

Raimon Panikkar (1918-2010): fill de mare catalana i pare hindú ha estat referent del pensament espiritual i filosòfic interreligiós i intercultural. La seva reflexió és un punt de trobada entre orient i occident, l'hinduisme i el cristianisme, sempre obert i plural, i on el diàleg entre les cultures hi té lloc central.

“L'ésser humà no se satisfà —tot i que de vegades s'acontenta banalment— només amb allò que percep a través dels sentits, copsa amb la seva ment o sent amb el seu cor: pressent també, encara que sigui vagament, que hi ha alguna cosa més.”

“La mística no és el privilegi d'uns quants escollits sinó el fonament invisible de la realitat visible, la característica humana per excel·lència que connecta el quotidià amb el transcendent . “Entre pucheros anda el Señor” que deia la Santa Teresa. El gran obstacle perquè sorgeixi en nosaltres l'experiència de la Vida és la nostra preocupació pel fer a costa del ser.”

(Raimon Panikkar, Iniciació als Veda. Selecció de Milena Carrara, traducció de Laia Villegas. Editorial Fragmenta, 2008.)

Sirin Adlbi Sibai (1982) és una pensadora musulmana, i politòloga. Nascuda a Granada i filla d'una família síria exiliada a causa de la repressió política, es presenta com a activista sírio-espanyola. Les seves propostes i la seva reflexió al voltant del feminisme, la colonialitat i la islamofòbia han

guanyat rellevància en els darrers anys. Rebutja el qualificatiu de patriarcal per a l'islam i per a l'Alcorà, tot i denunciar les estructures patriarcals i de subordinació de les dones en les societats majoritàriament islàmiques, reivindica l'islam com una via per repensar la modernitat i descolonitzar el nostre pensament, és a dir, per desprendre's de la pretensió d'universalitat de la modernitat i obrir espais per a altres mirades sobre la vida i el món.

“El constructe “dona musulmana amb hiyab” és un discurs colonial polivalent. Simplifica, d'una banda, la pluralitat de condicions i realitats de les persones de confessió musulmana, a la vegada que redueix la complexitat de l'Islam a través de fer invisible la infinitat de lectures, corrents ideològiques i variables culturals i polítiques, presentant-lo com un bloc hegemònic, monolític i estàtic. Aquesta simplificació, a més, parteix d'un perillós exercici que legitima i alimenta les lectures islàmiques més reaccionaries.”

“Defineixo l'Islam com una forma de ser, d'estar, de saber, de conèixer, sentir i relacionar amb l'existència, amb la realitat i la naturalesa. És una ètica i praxis d'alliberació de totes les formes d'esclavitud: l'egoisme, el materialisme, les aparences, el consumisme... És compassió, humilitat i generositat. L'Islam és sobretot una experiència. Així mateix, d'entre els 1600 milions de musulmans que hi ha a el món, és impossible que es practiqui un mateix Islam. Formem part de tot tipus de cultures, idiomes i per tant tenim formes diferents d'experimentar i comprendre l'Islam. La figura d'Al·là a l'Islam no és una figura patriarcal, no té gènere, ni temps, ni forma de ser comprès per les capacitats humanes. Al·là no és conjunt de dogmes i coneixements, sinó que és una experiència de fe que tenim els i les musulmanes. “

(Vers un pensament islàmic decolonial, revista el Viejo Topo)

Germà Roger Taizé

Roger Schutz (1915-2005), fill de pastor protestant, a l'edat de 25 anys i després del seus estudis de teologia marxa del seu petit poble Suïa recorrent tota la Borgonya francesa per ajudar els ferits i refugiats de la Segona Guerra Mundial. Prop de Cluny es troba amb el petit poble anomenat Taizé i en ell una casa

en venda. El seu desig de crear un espai de d'acollida i comunió on les ferides de la condició humana puguin ser curades en sorgeix una comunitat. El 1949 set germans s'uneixen a l'estil de vida i pregaria que va iniciar Roger i es comprometen a portar una vida en comú i de gran senzillesa. Actualment, la comunitat de Taizé reuneix a un centenar de germans, catòlics i de diferents orígens protestants procedents de gairebé trenta països.

“Una pau interior es, en primer lloc, la pau del cor. És la que ens permet mirar amb esperança el món, inclús quan està fragmentat per la violència i els conflictes. A l'Evangeli Joan expressa en tres paraules qui és Déu: Déu és amor. Si compenguéssim tant sols aquestes tres paraules, seriem capaços d'arribar molt lluny. Què és el que ens captiva d'aquestes paraules? Que trobem en elles una certesa que ens il·lumina: Déu no condemna a ningú, sinó que estima a desdir a tothom i tothom pot trobar un camí de comunió amb l'Amor. Per a qui escull estimar en confiança, la vida se li omple d'una gran bellesa serena. Estimar vol dir perdonar i viure reconciliats els uns amb els altres.”

(Carta de Taizé per l'any 2006 “Carta inacabada”. Germà Roger de Taizé)

Wangari Maathai (1940-2011) va ser una activista política i ecologista kenyana, d'ètnia kikuyu. El 2004 va rebre el Premi Nobel de la Pau per les seves contribucions al desenvolupament sostenible, a la democràcia i a la pau. Maathai va fundar el *Green Belt Movement* el 1977 per tal d'evitar la desforestació i l'erosió del sòl a diversos països africans. També es va implicar en al defensa de l'accés igualitari de les dones a les universitat.

«Si la majoria de les persones creguéssim que el valor de la nostra vida es troba més enllà del materialisme, i que la veritable riquesa no es troba només en la riquesa econòmica, revisaríem qualsevol suposició que poguéssim tenir respecte a què la conservació significa necessàriament privacions, i ens duria a l'acció per preservar i reparar el que tenim .L'interès primordial es troba en l'economia i en el valor monetari, motiu pel qual els valors espirituals no es troben presents a les sales de juntes on es prenen les decisions sobre la tala de les selves del Congo. I, sense aquests valors, els recursos es contempen com alguna cosa que cal explotar per a obtenir beneficis, oferint uns serveis literalment inapreciables a l'ecosistema».

«A escala mundial, el voraç anhel de més i més està tenint unes conseqüències directes en el nostre entorn. Per a controlar aquest anhel i dir “No en cal més, ja n’hi ha prou”, es requereix una disciplina monumental. I això no succeirà tret que aquesta disciplina estigui relacionada amb la presa de consciència que és essencial curar la terra. Les persones que tenen aquesta elevada consciència valoren l'equilibri i l'harmonia. Juntament amb el canvi de consciència, es necessita també un canvi de “perspectiva”. Hem de reflexionar més profundament sobre les nostres responsabilitats respecte al planeta i entre nosaltres, els éssers humans, i hem de desenvolupar una via per a sanar totes aquestes ferides, abraçant-nos a la creació en tota la seva diversitat, bellesa i meravella. Però, per a això, haurem de mirar d'una altra manera el planeta Terra». (Maathai, Wangari. *Devolver la abundància a la Tierra: valores espirituales para sarnnos a nosotros y a al mundo*. Barcelona. Oberlisco, 2011.)